10. *Фатхутдінова О.В.* Законність як основна вимога правозастосування. // Законність: теоретико-правові проблеми дослідження та впровадження. – К.: Видавництво «Юстиніан», 2004. – С.197. Fatkhudinova O. Legitimacy as a basic requirement of law. // Legitimacy theoretical and legal aspects of the research and implementation. K.: Publisher «Justinian», 2004. – P. 197.

11. *Сухонос В.В.* Динаміка сучасного державно-політичного режиму в Україні: антиномія демократизму і авторитаризму: Монографія. – Суми: ВДТ «Університетська книга», 2003. – С. 195–196. Sukhonos V. V. Dynamika modern state and political regime in Ukraine: antinomy of democracy and authoritarianism: Monohrafiya. – Amounts: VDT «University Book» 2003 — S. 195—196.

TYMOFIEIEVA L. HEADS OF STATE PARTICIPATION IN LEGISLATIVE ACTIVITY

УДК 336:621.039.586

А. І. Залевська,
помічник декана
юридичного факультету
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»[1]

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Досліджено питання адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні. Розглянуто загальні засади механізму адміністративно-правового регулювання цієї діяльності. Виявлені проблеми, які виникають при регулюванні міжнародної економічної діяльності в Україні.

Ключові слова: міжнародна економічна діяльність, правове регулювання, адміністративно-правове регулювання, органи державного управління, міжнародний договір.

The issue of administrative and legal regulationof international economic activities in Ukraine is examined. The general principle soft

[1]Zalevska Anastasiia, assistant of dean faculty of Law in Vadym Hetman Kyiv National Economic University, State Higher Educational Institution

© А. І. Залевська, 2014

hemechanism of administrative legal regulation of this activity are considered. Problems that arisein the international regulation of economic activityin Ukraine areidentified.

Key words: international economic activity, regulation, administrative regulation, governments, internationaltreaty.

Процеси глобалізації істотно впливають на зміст і темпи формування нових типів відносин між суб'єктами міжнародної економічної діяльності, прогресуючи в економіко-правовому розвитку. За цих умов Україні необхідно розвиватись та співпрацювати разом з іншими державами та міжнародними організаціями, будуючи свою національну зовнішньоекономічну політику.

Для того щоб розвиватись, Україні необхідно приймати активну участь у міжнародній діяльності, зокрема, міжнародній економічній діяльності, не зважаючи на те, що Україна наразі знаходиться в стані неоголошеної війни, що у цих умовах дещо ускладнює процес формування своєї зовнішньоекономічної політики, розвивати свої стосунки з іншими державами та міжнародними організаціями.

Слід зазначити, що адміністративно-правове регулювання міжнародної економічної діяльності є однією з актуальних проблем сучасності, розв'язання якої для багатьох країн, в тому числі й для України, є надзвичайно важливою і складною справою. Як відомо, 16 вересня 2014 р. був прийнятий Закон України «Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони» [1], що сприяє пришвидшенню(протягом 10 років) створення зони вільної торгівлі між Україною та Європейським Союзом (далі – ЄС) [18]. Це обумовлює необхідність вести більш активну участь нашої держави у міжнародній економічній діяльності, а також розвивати українське законодавство, яке б сприяло процесам євроінтеграції. Це у свою чергу потребує подальшого удосконалення адміністративно-правового регулювання зазначеної діяльності.

Питання адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні досліджувалося багатьма вченими, зокрема: Ю.П. Битяком, В.В.Галуньком, В.В Душком, В.Є. Новицьким, В.І. Олефіром, А.В. Омельченком, В.Ф. Опришком, В.В. Пихтіним, М.П. Поєдинком, Н. О. Саніахметовою. Проте, незважаючи на значущість проведених досліджень, для

вітчизняної правової науки проблема, що стосується адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні висвітлена не достатньо. Дослідження цих питань має не лише теоретичне, а й практичне значення, адже спрямоване на удосконалення та оптимізацію функціонування всієї системи відповідних державних органів та інших суб'єктів адміністративно-правового регулювання у цій сфері.

Метою даної статті є дослідження питань адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні, виявлення проблем та вироблення пропозицій щодо вдосконалення законодавства у цій сфері.

У сучасних умовах економічного розвитку України та при активній її співпраці з іншими державами, здійснюється адміністративно-правове регулювання всіх видів міжнародної економічної діяльності. Адміністративно-правове регулювання ототожнюють з державним управлінням, під яким розуміють специфічний вид державної діяльності – виконавчу діяльність, функціонування якої пов'язано з формуванням особливої правової галузі – адміністративного права [10, С. 7].

Адміністративне право є окремою галуззю права, що складає систему правових норм, покликаних регулювати суспільні відносини управлінського характеру в сфері державно-управлінської діяльності органів виконавчої влади [13, С. 135].

Щодо вивчення адміністративно-правового регулювання, то, на нашу думку, спочатку необхідно дати визначення більш загального терміну «правове регулювання». Так, правове регулювання (від лат. regule – спрямовувати, впорядковувати) – один з основних засобів державного впливу на суспільні відносини з метою їх упорядкування в інтересах людини, суспільства і держави. Предмет правового регулювання – правові, політичні, економічні та інші суспільні відносини, впорядкування яких неможливе без використання норм права [16, С. 40–41]. Таким чином, ми погоджуємося з думкою, що адміністративно-правове регулювання – це цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових засобів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави [9, С. 242].

За допомогою спеціально створеного державою механізму забезпечується адміністративно-правове регулювання. Вдале ви-

значення саме механізму адміністративно-правового регулювання, на нашу думку, дає С.Г. Стеценко, який зазначає, що це сукупність правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права [14, С. 64].

Щодо методів адміністративно-правового регулювання, то це сукупність правових засобів і способів (прийомів), які застосовують органи виконавчої влади держави для забезпечення регулюючого впливу норм адміністративного права на управлінські суспільні відносини [8, С. 14]. С.Г. Стеценко вказує на відмінності схожих на перший погляд визначень й зазначає, що метод адміністративного права – це сукупність способів правового регулювання (приписи, заборони, дозволи), а механізм адміністративно-правового регулювання (далі – МАПР) – сукупність правових засобів (норми права, правові відносини, акти реалізації прав та обов'язків) [14, С. 64].

В адміністративно-правовому методі правового регулювання можуть міститися й елементи обов'язкового (імперативного) припису, і елементи диспозитивного (координаційного) характеру [15, С. 132].

Кожна держава прагне досягти певних цілей, зокрема і тих, які необхідні для її економічного розвитку, співпрацюючи при цьому з іншими державами та міжнародними організаціями. У даній роботі досліджується адміністративно-правове регулювання саме міжнародної економічної діяльності.

Міжнародна економічна діяльність – це цілісна система господарських зв'язків між національними економіками різних країн, належних до них або утворених ними суб'єктами господарського життя, а також міжнародними організаціями, яка має характерні лише для себе взаємозв'язки, закономірності та реалізує ті специфічні інтереси, які пов'язані з використанням переваг міжнародного співробітництва, поділу праці та факторного розміщення [11, С. 25].

У міжнародній економічній діяльності можна виділити такі напрями співробітництва: торговельне, транспортне, інвестиційне, валютно-фінансове, промислове, сільськогосподарське, науково-технічне тощо. За цими напрямами утворювались й існують міжнародні економічні організації в більшості з яких бере участь і Україна.

Досліджуючи міжнародну економічну діяльність України необхідно визначити її суб'єктний склад.

Науковці В.Є.Новицький та В.В. Душконе розмежовують міжнародну економічну діяльність із зовнішньоекономічною діяльністю. До суб'єктів міжнародної економічної діяльності відносять і суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, зокрема, фізичних та юридичних осіб [11, С. 22–25]. Як вважає В.Ф. Опришко, розглядаючи міжнародні економічні відносини та беручи для прикладу два основні критерії їх розмежування: суб'єкти відносин та інструмент їх правового регулювання, зазначає, що якщо мати на увазі міжнародні економічні відносини, то їхніми суб'єктами є держави, групи держав (наприклад, група Великої сімки) та міжнародні організації, а в зовнішньоекономічних відносинах їхніми суб'єктами виступають фізичні та юридичні особи. Стосовно інструменту правового регулювання в міжнародних економічних відносинах, то таким є міжнародне право і, зокрема, міжнародне економічне право. Зовнішньоекономічні відносини регулює національне законодавство країни [12, С. 10]. Будь-яка міжнародна діяльність є міжнародними відносинами. Враховуючи вищенаведене зазначимо, що до суб'єктів міжнародної економічної діяльності відносять держави (їх групи) та міжнародні організації, зокрема, міжнародні економічні організації.

При активній міжнародній діяльності збільшується взаємозв'язок національних економік, вони стають і більш взаємозалежними. Щоб зберегти суверенітет та покращувати рівень розвитку держави, необхідно здійснювати своє адміністративно-правове регулювання.

Адміністративно-правове регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні здійснюється в основному органами нашої держави у межах їхньої компетенції.

До органів державного управління у зазначеній сфері діяльності необхідно віднести Президента України, Верховну Раду України, відповідні її комітети, Кабінет Міністрів України, Міністерство закордонних справ України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, Національний банк України тощо. Ці органи і є суб'єктами адміністративно-правового регулювання зазначеної діяльності.

Президент України є главою держави і виступає від її імені (ст. 102 Конституції України). Він володіє найбільшим обсягом повноважень щодо адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності. Так, Президент України як глава держави у відповідності зі ст.106 Конституції України: здійс-

нює керівництво зовнішньополітичною діяльністю держави; приймає рішення про визнання іноземних держав; призначає та звільняє глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях; приймає вірчі і відкличні грамоти дипломатичних представників іноземних держав; приймає рішення про прийняття до громадянства України та припинення громадянства України, про надання притулку в Україні; створює у межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи та служби [12, С. 10]. Також Президент України (або за його дорученням)укладає міжнародні договори України від імені України (ч. 1ст. 3 Закону України «Про міжнародні договори України» від 29 червня 2004 р. [2]). На нашу думку, необхідно відмітити, щодо міжнародних договорів України, які укладаються від імені України і регулюють міжнародну економічну діяльність, слід віднести: політичні, мирні, територіальні і такі, що стосуються державних кордонів, розмежування виключної (морської) економічної зони і континентального шельфу України; про участь України в міждержавних союзах та інших міждержавних об'єднаннях (організаціях), системах колективної безпеки; про використання території та природних ресурсів України; яким за згодою сторін надається міждержавний характер тощо (ч. 2). Наприклад, Спільне розпорядження Президента України Л. Кучми і Президента Туркменістану С. Ніязова» Про будівництво і фінансування інвестиційних об'єктів загальнодержавного значення в Туркменістані» від 04.10.2000 р., Меморандум про взаєморозуміння між Україною як Позичальником та Європейським Союзом як Кредитором від 25.02.2013 р. тощо.

Відповідно до Конституції України до повноважень Верховної Ради України належить здійснювати безпосередньо або через її органи контроль за додержанням законів та інших актів, які вона приймає, зокрема і у сфері міжнародної економічної діяльності України, за виконанням загальнодержавних програм, за діяльністю органів, а також посадових осіб, яких вона обирає, призначає або затверджує. Верховна Рада України затверджує рішення про надання Україною позик і економічної допомоги іноземним державам та міжнародним організаціям, а також про одержання Україною від іноземних держав, банків і міжнародних фінансових організацій позик, не передбачених Державним бюджетом України, здійснює контроль за їх використанням [1].

Верховна Рада України є основним законодавчим органом у державі. До важливих нормативно-правових актів у сфері міжнародної економічної діяльності, які вона прийняла, слід віднести Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність» від 16 квітня 1991 р., Закон України «Про міжнародні договори України» від 29 червня 2004 р., Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 01.07.2010 р. [4] тощо. Також вона надає у встановлений законом строк згоду на обов'язковість міжнародних договорів. Коли ці міжнародні договори набирають чинності для України, Міністерство юстиції України включає їх до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів (далі – Реєстр). Згідно з даними Міністерства юстиції України, станом на 1 серпня 2014 р. до Реєстру включено 4069 багатосторонніх, міждержавних, міжурядових та міжвідомчих міжнародних договорів, що були ратифіковані Верховною Радою України та набрали чинності. З 2003 р. Міністерство юстиції ініціювало отримання міжнародних договорів України міжвідомчого характеру від центральних органів виконавчої влади, які мають право на укладання таких договорів (нині налічується 1493 таких міжнародних договорів) [17].

При Верховній Раді України діє ряд комітетів, які теж приймають участь в організації міжнародної економічної діяльності. До них, у першу чергу, необхідно віднести Комітет з питань європейської інтеграції, Комітет у закордонних справах та Комітет з питань податкової та митної політики.

Предметами відання Комітету з питань європейської інтеграції є участь України в міжнародних інтеграційних процесах, пов'язаних з діяльністю Європейського Союзу; державна політика у сфері європейської інтеграції; забезпечення міжпарламентських зв'язків у рамках співробітництва України з Європейським Союзом, Західноєвропейським Союзом; координація програм технічної допомоги Європейського Союзу Верховній Раді України та спеціальних навчальних програм; транскордонне та міжрегіональне співробітництво з країнами Європейського Союзу тощо.

Комітет у закордонних справах регулює зовнішні зносини, у тому числі щодо участі України в діяльності міжнародних організацій, таких як Організація Об'єднаних Націй, Організація з безпеки і співробітництва в Європі, Рада Європи, Організація Чорноморського економічного співробітництва, Організація за демократію та економічний розвиток, Центральноєвропейська іні-

ціатива, Міжпарламентський Союз та інших, а також Організації Північноатлантичного договору і Світової організації торгівлі у межах повноважень Комітету. До їх повноважень також належить транскордонне та міжрегіональне співробітництво (крім транскордонного та міжрегіонального співробітництва з країнами Європейського Союзу), співробітництво Верховної Ради України з парламентами зарубіжних держав, співробітництво Верховної Ради України з парламентськими органами міжнародних організацій тощо.

Митну справу, митні тарифи та діяльність митних органів регулює Комітет з питань податкової та митної політики [7].

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі виконавчої влади. Він організує і забезпечує здійснення міжнародної економічної діяльності України, координує діяльність центральних органів виконавчої влади як органів державного регулювання міжнародної економічної діяльності.

Відповідно до ст. 116 Конституції України, Кабінет Міністрів України забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України, здійснює внутрішню і зовнішню політики держави, виконує Конституцію і закони України, акти Президента України; організовує і забезпечує здійснення зовнішньоекономічної діяльності України, митної справи; спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади. Кабінет Міністрів України укладає міжурядові міжнародні договори. Так, від імені Уряду України укладаються міжнародні договори України з економічних, торговельних, науково-технічних, та інших питань, віднесених до відання Кабінету Міністрів України. Наприклад, Угода між Урядом України та Урядом Китайської Народної Республіки про техніко-економічне співробітництво від 25.01.2013 р., Угода між Урядом України та Урядом Королівства Норвегія про створення Міжурядової комісії з питань співробітництва у галузі торгівлі, підприємництва та економіки від 18.11.2014 р., Конвенція між Урядом України та Урядом Мексиканських Сполучених Штатів про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та майно від 23.01.2012 р. тощо.

Наступним важливим суб'єктом адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні є Міністерство закордонних справ України (далі – МЗС України), яке у своїй діяльності керується Конституцією та законами України,

актами Президента України та Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства України, а також дорученнями Президента України.

Основним нормативно-правовим актом, який чітко визначає завдання МЗС України, є Положення «Про Міністерство закордонних справ України» затверджене Указом Президента України від 6 квітня 2011 р. На нашу думку, відповідно до ст. 4 зазначеного положення, можна виділити значну кількість основних завдань, що стосуються адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності, зокрема: аналізує стан дотримання нормативно-правових актів, що регулюють діяльність органів виконавчої влади у сфері зовнішніх зносин; вносить пропозиції щодо ініціатив міжнародного характеру, здійснення заходів, спрямованих на підвищення ефективності співпраці України з іноземними державами і міжнародними організаціями; готує пропозиції щодо покращення інвестиційного клімату, створення позитивного інвестиційного іміджу держави, сприяє залученню іноземних інвестицій в Україну; здійснює аналіз тенденцій політичного та соціально-економічного розвитку іноземних держав, їх можливого впливу на інтереси України; здійснює аналіз економічних процесів, які відбуваються в державах – основних партнерах України, та їхнього впливу на розвиток двостороннього торговельного та інвестиційного співробітництва, забезпечує моніторинг світових економічних процесів, основних тенденцій на світовому ринку, а також міжнародної практики регулювання зовнішньоекономічної діяльності; забезпечує, організовує та координує діяльність економічних відділів закордонних дипломатичних установ України; здійснює координацію діяльності українських частин двосторонніх комісій, комітетів, координаційних рад та інших міжурядових органів з питань економічного співробітництва; забезпечує виконання фінансових зобов'язань України відповідно до законодавства України, яким визначено порядок участі центральних органів виконавчої влади у діяльності міжнародних організацій, членом яких є Україна, та здійснює нагляд за виконанням таких фінансових зобов'язань іншими центральними органами виконавчої влади [6]. МЗС України укладає міжвідомчі міжнародні договори (наприклад, Протокол про співробітництво між Міністерством закордонних справ України та Міністерством закордонних справ Республіки Ірак від 23.06.2009 р., Програма співробітництва між Міністерством за-

кордонних справ України і Міністерством закордонних справ Республіки Таджикистан від 02.04.2004 р. тощо).

Міністерство економічного розвитку і торгівлі України здійснює функції регулювання та контролю у галузі зовнішньої торгівлі, проводить переговори з іноземними державами, займається питаннями митної політики, видає експортні та імпортні ліцензії, а також розробляє проекти торгових угод і конвенцій з питань зовнішньої торгівлі, укладає міжнародні договори (наприклад, Угода про фінансування програми «Підтримка України щодо управління міграційними процесами та надання притулку» від 18.12.2013 р.).

Національний банк України регулює курс національної валюти, яка впливає на експортно-імпортні потоки, а також регулює діяльність економічних суб'єктів валютно-фінансовими інструментами.

Враховуючи вище викладене, зазначимо, що між діями органів виконавчої влади у сфері міжнародної економічної діяльності в Україні існує певна координація та взаємозв'язок. Проте, аналізуючи їх повноваження ми дійшли до висновку, що спостерігається дублювання поставлених завдань. Наприклад, функції регулювання митної політики Кабінету Міністрів України дублюються з функціями Міністерства економічного розвитку і торгівлі України.

На нашу думку, щоб уникнути дублювань, необхідно удосконалити систему та правовий статус органів виконавчої влади, законодавчо закріпити за кожним органом ряд функцій по адміністративно-правому регулюванню міжнародної економічної діяльності в Україні.

Основними засобами адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні є нормативно-правові акти. До таких необхідно віднести Конституцію України, міжнародні договори України (угоди, конвенції, хартії, статути, декларації, меморандуми тощо), спеціальне законодавство та інші закони України. Важливими у сфері адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні є статутні нормативно-правові акти. До таких необхідно віднести Конституцію України від 28 червня 1996 р. в якій закріплений перелік повноважень Верховної Ради України (Розділ IV) Президента України (Розділ V),та Кабінету Міністрів України та інших органів виконавчої влади (Розділ VI),Закон України «Про

Національний банк України» від 20 травня 1999 р., Указ Президента України «Про Положення про Міністерство закордонних справ України» від 6 квітня 2011 р., Указ Президента України «Про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України» від 31 травня 2011 р., Постанову Верховної Ради України «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України восьмого скликання» від 4 лютого 2015 р.

В основу українського адміністративно-правового законодавства у сфері міжнародної економічної діяльності покладено вимоги міжнародних конвенцій, їх принципів і основ ринкової економіки.

Проаналізувавши вище викладене та дослідивши адміністративно-правове регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні, можемо зробити наступні висновки.

Ми вважаємо, що однією із проблем у цій сфері є те, що законодавець не дає визначення міжнародній економічній діяльності, відповідно і не визначає її суб'єктний склад. Тому, на нашу думку, необхідно більш чітко визначити повноваження органів виконавчої влади, законодавчо закріпити за кожним із них перелік функцій по адміністративно-правому регулюванню міжнародної економічної діяльності в Україні та конкретизувати визначення їх завдань. Удосконалення законодавства України пришвидшить процес його гармонізації з правом ЄС.

Дослідивши правові та організаційні засади діяльності державних органів щодо адміністративно-правового регулювання міжнародної економічної діяльності в Україні, дійшли до висновку, що вони потребують удосконалення системи та правового статусу цих органів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141. The Constitution of Ukraine of June 28, 1996 // Supreme Council of Ukraine. – 1996. – № 30. – Art. 141.

2. Закон України «Про міжнародні договори України» від 29 червня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 50. – Ст. 540. Law of Ukraine «Oninternational agreements of Ukraine» of June 29, 2004 // Supreme Council of Ukraine. – 2004. – № 50. – Art. 540.

3. Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність» від 16 квітня 1991 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 29. –

Ст. 377. The Law of Ukraine «On Foreign Economic Activity» of April 16, 1991 // Supreme Council of USSR. – 1991. – № 29. – Art. 377.

4. Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 01.07.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 40, – ст. 527. The Law of Ukraine «Onthe principles of domestic and foreign policy» of 01.07.2010. // Supreme Council of Ukraine. – 2010. – № 40 – Art. 527.

5. Закон України «Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони» від 16 вересня 2014 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 40. – Ст. 2021. The Law of Ukraine «On ratification of the Association Agreement between Ukraine, on the oneside, and the European Union, the European Atomic Energy Community and the ir Member States, on the otherside» of September 16, 2014 // Supreme Council of Ukraine. – 2014. – № 40. – Art. 2021.

6. Положення «Про Міністерство закордонних справ України» затверджене Указом Президента України від 6 квітня 2011 р. // Офіційний вісник України. – 2011.– № 29. – Ст. 1220. Regulation «On the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine» approvedby the Decreeof the President of Ukraine of April 6, 2011 // Official bulletin of Ukraine. – 2011. – № 29. – Art. 1220.

7. Постанова Верховної Ради України «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України восьмого скликання» від 02.12.2014 р. // Офіційний вісник України. – 2014. – № 99. – Ст. 2866. Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine «On the List, Composition and Competence of the Verkhovna Rada of Ukraine of the eighth convocation» of 02.12.2014 g. // Official bulletin of Ukraine. – 2014. – № 99. – Art. 2866.

8. Адміністративне право: Навч. пос. / О.І. Остапенко, З.Р. Кісіль, М.В. Ковалів, Р.В. Кісіль. – К.: Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2008. – 536 с. AdministrativeLaw: Training. Ref. / AI Ostapenko, Z.R. Kisil, N.V. Kuznetsov, R.V. Kisil. – K .: All-Ukrainian Association of Publishers 'legalunity, 2008. – 536 p.

9. Адміністративне право України: [навчальний посібник]: [у 2-х томах] / [Галунько В.В., Олефір В.І., Пихтін М.П. та ін.]; за заг. ред. В.В. Галунька. – Херсон: ПАТ «Херсонська міська друкарня» 2011. – Т.1: Загальне адміністративне право. – 320 с. Administrative Law of Ukraine: [Tutorial]: [in 2 volumes] / [Halunko V.V. Olefir V.I., Pyhtin MP etc.]; fortheSociety. Ed. V.V. Halunka. – Kherson: JSC «Kherson Cityprinting» 2011. – Vol.1: General administrative law. – 320 p.

10. Адміністративне право України: Підручник / Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, О.В. Дьяченко та ін.; За ред. Ю.П. Битяка. – К.: Юрінком Ін-

тер, 2005. – 544 с. AdministrativelawofUkraine: Textbook / Y.P. Bytyak, V.M. Garashchuk, A.V. Dyachenko, etc.; Ed. Y.P. Bytyaka. – K.: YurinkomInter, 2005. – 544 p.

11. *Новицький В. Є.* Міжнародна економічна діяльність України: Підручник. – К.: КНЕУ, 2003. – 948 с. Novitsky V.E. International economic activity of Ukraine: Text book. – K .: KNEU, 2003. – 948 p.

12. *Опришко В.Ф.* Міжнародне економічне право і процес : [моногр.] / Віталій Федорович Опришко. – К. : Парламентське вид-во, 2014. – 518 с. V.F. Opryshko International economic lawand process: [monograms.] / Vitaly Fedorovich Opryshko. – K: parliamentary publishing house, 2014. – 518 p.

13. Правознавство: Підручник / В.Ф. Опришко, Ф.П. Шульженко, С.І. Шимон та ін..; За заг. ред. В.Ф. Опришка, Ф.П. Шульженка. – К.: КНЕУ, 2003. – 767 с. Law: Textbook / V.F. Opryshko, F.P. Shulzhenko, S.I. Shimonetc ..; By Society. Ed. V.F. Robin, F.P. Shulzhenko. – K.: KNEU, 2003. – 767 p.

14. *Стеценко С.Г.* Адміністративне право України: Навчальний посібник. – К.: Атіка, 2007. – 624 с. Stetsenko S.G. Administrative law of Ukraine: Text book. – K.: Atika, 2007. – 624 p.

15. *Харитонова О.І.* Адміністративно-правові відносини (проблеми теорії): Монографія. – Одеса: Юридична література, 2004. – 328 с. Kharitonov A.I. Administrative and legal relations hips (problems of the ory): Monograph. – Odessa: Legal literature, 2004. – 328 p.

16. *Шемшученко Ю.С., Бобровник С.В.* Юридична енциклопедія. В 6 т. / редкол.: Ю.С. Шемшученко (голова) [та ін.]. – Т.5: П-С. – К.: Укр. енциклопедія, 2003. – 736 с. Shemshuchenko Y.S., Bobrovnik S.V. Legal Encyclopedia. In 6 t. / Redkol .: Y.S. Shemshuchenko (Chairman) [etal.]. – V.5: P-C. – K.: Ukr. Encyclopedia, 2003. – 736 p.

17.Офіційний сайт Міністерства юстиції України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.minjust.gov.ua/news/45839. The official website of the Ministry of Justice of Ukraine [electronic resource]. – Access: http://www.minjust.gov.ua/news/45839.

18. Створення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС. Офіційний сайт Кабінету Міністрів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=244830558. Creation of free trade zone between Ukraineand the EU. The official website of the Cabinet of Ministers of Ukraine [electronic resource]. – Access: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=244830558.

ZALEVSKA A. ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION INTERNATIONAL ECONOMIC ACTIVITY IN UKRAINE